

בא א מיי פ"י מהלכות
שכירות הלכה ד ועיי
בשגות ומגדד משנה
קמז עשין טט טור שיע
ח"מ ס' ע' ע"פ ג'
בב ב מיי פ"ב מ"ג'
מגילה הלכה טו סמך
עשין ד טו"ש ע"כ א"כ
תלמד ע"פ ג'
בב ג ד ה מיי פ"ה
מהלכות שכירות
הלכה א ועיי בשבועות
ובמ"מ סמך טט טו"ש
ח"מ ס' ע' ע"פ א':

מוסף רש"י

נותן לו דמי צמורה.
כדמשיקוף ואע"פ
בשבתא שזו טפי לנריכס
למז אדום (ב"ק פה) קני
בשני ל"מ ולא יהי ליה
אלא דמי מ"ו אבל לא דמי
שבו, או זה יתן שכרו
משלם וקח הלמז (ס"ח פ)
בשכיר ליה ל"מ כל
השכמה מדעת בעליו קניא
וגזן ונטול הלמז לעמז
אע"פ שהוא מעולה עמזו
דמיס (ע"ז א) דקניא
בשני ומתחייב בעמז (קמז
ק"ג) ר' יהודה אומר,
אם כן נמלך זה משכיר
לשכיר (ע"ז א) אם כן
מתחייב מלמז זה נהנה, שזה
יבא לו מן שוק, אלא
מחזיר לו את הלמז ממת
שהוא כצטע וידו על
התמנה (קמז ק"ג) אם
השכיר והשכיר הנמז,
יתר על היציאה, שהוא
השכר, נותן לו. כגל הנמז,
את היציאה, סמיס
וע"פ וסכר פשוט כשכיר
יוס ולא שכר שלם כמו
השכמה עמו (ע"ז א) וקמז
(ק"ג) ולא מה שהוא
בשכירות, דהו טפי (קמז
ק"ג) דקניס ליה להאי
דשני הריס ידו על
התמנה דלמז הנמז
משכמה, ומלמז נמי כולה
לא יסקול אלא יציאה, ואם
יציאה ימירה על השכר יתן
לו את השכר שהשכיר את
הלמז, ואם ירצה למת את
שכרו, כגון שהשכר ימיר על
השכר, יתן שכר (ב"ק פ).
ורבינו מייקל, אע"פ
דמשני לא סגד דמקפיד
אע"פ מיי דלא סגד כה
(קמז ק"ד).

מוסף תוספות

א. כדי להיבנות בשמחת
פורים אין לשנותן, ואפי'
יש להם פירות הרבה
בכלם יקנו צרכי סעודת
פורים. מ"ס ה"א"ש.
ב. ונראה לה"מ דיל'
דהיינו דוקא כגון ששכרה
עד מקום אחד לקבילות
דמיצ אמר ליה המתן לו
עד שיחזורו אבל אם
שכרה מדי יום יום ודאי
אמרי' בכל הימים
שישכבו האנגריא לא יתן
לו שכרה. ר"פ ג. שכמה
עוברי דרכים עוברים ואין
פוגעין בהם עבדי המלך,
רבמזא. הרובכ הליא
מילתא. מ"ס ה"א"ש: אל'
ש"מ כסא מ"ס ע"כ פירש.
מחמת מלך הירך עושה
האותם שעל עוברי דרכים
נגזרה. ונרטיקן אותם
משם וכי אפי' אם לקחה
בדרך (אמז) חייב להעמיד
לו חמור אחר. ר"פ.
ו. שהרי אף בבית היו לוקחין אותה, כיון שצריכין לבהמות. מ"ס ה"א"ש.

דפטור ה"ל לאשמועינן טפי מתה כדרכה דפטור דלא נימא אירא
דהוא אחרת קטלה כ"ש הוומה זכר והחלקה צבקה דודאי אילו
לא שינה היתה מתה צענין זה ויש לומר דמשום דצבוקא דהר מני
החלקה יפה גמי בפטורה דצבקה ועוד נראה דפטורה דמימוס
זכר והחלקה צבקה היו רבותא
טפי ממתה כדרכה דאלס יוכל ליזכר
בזני טפי יותר ממתה כדרכה והוא
לן לזימיר שפשע זמה ששינה שאס
היה מוליכה זכר היה מדקדק יפה
ושומרה יפה שלא מחלוק זכר ואלא
מתחמם בצבקה אצל מה ששינה
גורם שלא דקדק ומיהו דומק הוא
שיחלוק צבאי על כל האמוראים לכן
נראה דלא חשיב הכא פשיעה זמה
ששינה דיכול ליזכר ולמדקדק יפה שלא
מחלוק זכר ואלא מתחמם בצבקה
ומודה אב"י הכא דפטור בזמה כדרכה
כיון דלא היו מחילמו בפשיעה וזכה
דמשני כגון שהשיפה נחש ז"ל
שפעמים מלוייס נחשים כהיים
מנצבקה או איפכא להכי נקט הר
וצבקה ואחי שפיר לרצה אפילו
מחילמו בפשיעה וסופו כזונס פטור:
מגבת פורים פ"ה פורים. וא"ת
דאמרינן צערכין (ד' א) ו'
מעוט של דקה מותר לשנותן בכל מה
שרצה ואפילו בלא לדי גבאי ואפילו
אמר מנורה זו לבית הכנסת מותר
לשנותה למנוה אחרת וי"ל דדוקא
בפורים אמרינן הכא דאין לשנות'
ומגבת העיר לאותה העיר נמי דפורים
דוקא: **ר"ב ארעור** אומר מגבת
פורים פ"ה פורים. מ"ק לא איירי אלא
בגבאי דלא יסנה ור' אליעזר איירי
צעני שמתו לו מעוט לצורך סעודת
במילתא דמבא. אית דגרס
במולמז פירוש היינו
פרדות כמו (שם ד' ג) מולמז של
צית רבי צטלי והז או צטלי כסף
כלומר פרדות אדומות או לבנות ואין
נראה לר"י דצלשון ארמי לא קרי להו
אלא כדונייתא:

נקרא גולן. וקמה ליה זרשומיה להתחייב בכל אונסיה וסיפא רבנן:
נוסן לו דמי אמרו. דמיס שלמר לכן ממכר בשוק דקנייה בגולו לשלם
שעת הגזילה: היילא. דמי עזיס וסממנין ולא שכר שלם: צשניו.
שנייהו מכמות שהיה ואיכא למאן דאמר שניו קונה בגולו קמא
(ב"ק פה): אכל גבי החמור לא נשתנה
החמור: **מגבת פורים** לפורים. מעוט
שגזינן הגבאיין מצני העיר לחלק
לעניים לסעודת פורים: **לפורים**.
כולה יתמה לעניים דפורים: ואין
מדקדקין. לומר דייס צפמות והמותר
יכול לכיס של דקה: **אכל לוקחין אס**
העגלים. לרוב בכל המעות: והמותר.
שלא יספיקו לאכול צפורים ימכור
ויפול לכיס של דקה: **אדעתא דמידי**
אחרניא לא יהיב ליה. וכיון דלאו
אדעתא דהכי יהיב נמלך מעוט
בזוקת צעלים חוץ מן היוצאין בסעודת
פורים: דאסו למיחשדיה. לבעל הית
בזודר ואינו מקיים ששמעו עליו
שאמר ליקח טלית לפלוני עני ולא
קנה לו: **לפורים**. מולוי"א צלע"ן
היוצאת בשחור העין: **אזוקא**. המולעיס
התלעיו רגליה: **אזוקא צמילא**
דמלכא. ראיית עש שאוכל ישראלים
של אורח המלך: **צטלי כסף**. כלי
פשתן: **צטלי דבז**. כלי זמר לצועין
אדום: **וקטלוה**. עש אכול כלי
פשתן: **אכל אגריא שאינה חוורת**.
הוא ליה כמתה או נצברה: **אס**
בדרך הליכסה ניטלה. שהאנגריא
מוליכסה לדרך שהיה זה רוצה להלך:
אומר לו הרי שלך לפניך. שכן דרך
אנגריא נוטל חמורו של זה ומהלך
צעליה אחריה וכל חמור שפוגע בו
ראשון נוטלו ומחזיר לו את שלו והשני
חוזר אחר חמורו עד שפוגע באחר
הלך אומר לו הואיל ואף מולך גרס
שכור חמור אחר וך אחריו עד שפוגע
בחמור אחר: **הכניקה או שנסתטיס**.
עדיין היא ראויה למשאו: **שלמא**
לכך לא קשיא. רומיאל דמתניתין
אהדדי דמלי לשנויי כאן בחזרת וכו':
לרכוז

או שנעשית אנגריא אומר לו הרי שלך לפניך: אמר רב לא שנו אלא באנגריא
חוזרת אבל אנגריא שאינה חוזרת חייב להעמיד לו חמור ושמואל אמר
בין אנגריא חוזרת בין אנגריא שאינה חוזרת אם בדרך הליכה ניטלה אומר
לו הרי שלך לפניך ואם לאו בדרך הליכה ניטלה חייב להעמיד לו חמור
מיתבי' השוכר את החמור והבריקה יאו שנשתתתה אומר לו הרי שלך
לפניך מתה או שנעשית אנגריא חייב להעמיד לו חמור בשלמא לרב לא
קשיא כאן באנגריא חוזרת כאן באנגריא שאינה חוזרת אלא לשמואל קשיא
וב"ל לשמואל נמו לא קשיא כאן שבדרך הליכה ניטלה כאן שלא בדרך
הליכה ניטלה הא מדקתני סיפא רבי שמעון בן אלעזר אומר אם בדרך
הליכה ניטלה אומר לו הרי שלך לפניך ואם לאו חייב להעמיד לו חמור
מכלל דלחנא קמא לא שאני ליה אמר לך שמואל לאו מי איכא רבי
שמעון בן אלעזר דקאי כוותי אנא דאמרי כרבי שמעון בן אלעזר איבעית
אימא כולה רבי שמעון בן אלעזר היא וחסורי מיחסרא והכי קתני
השוכר את החמור והבריקה או נשתתית אומר לו הרי שלך לפניך מתה או
שנעשית אנגריא חייב להעמיד לו חמור דבמה דברים אמורים שלא בדרך
הליכה ניטלה אבל ניטלה בדרך הליכה אומר לו הרי שלך לפניך
דברי

א"ל מולך גרס שאילו היתה צבית לא היתה ניטלת ואפילו אינה חוזרת דלא דמי למתה דהכא מוכח דמולך ידידה גורס' ואם שלא צדק
הליכה ניטלת דהיינו שמתפשיין גס צבתיס' שאלו לא מולו של שוכר גורס' חייב להעמיד לו חמור אחר לעשות מללכמו לאלתר דאפילו
חזרת האנגריא את החמור לכאן צעד שמועיל חזרתה לשוכר אין לו לשוכר להעמכ מללכמו ולא דמי להצדיקה או שנתמטה:
מב"ל דתנא קמא א"א שני י"ה. ומ"ק עדיף דהוי רביס לגבי יחיד:

אילו

16 ב"ק ק: וקב. לה.
לקמן ק"י: ע"ז. ו. 13 לקמן
קו: ע"ז נוספתא דמגילה
פ"ה ה"ה: א תוספתא
מגילה פ"א ה"ר, ד' פ'
על דרך סג' טור חזו
הצדיקה מלשון צדק ועי'
רש"ל, ס' נבכתי' ובכמה
ראשונים יתא: ר' אבא,
ועי' דק"ס דבן נראה
בכ"ו, א תוספתא פ"ז,
א ועי' רש"י חולין
פ"ה ד"ה ישיבא, וצ"ע,
בדפ"ר שמתאחר,

הגהות הגר"א

[א] ג' (מגבת העיר)
לאותם (העיר) ואין
מדקדקין בכך (אכל טו'
עד לפורים) מ"א וי"ב
הרי"ף ור"א"ש ומצ"ס ל"ג
כל זה (וכ"ה לקמן קו
ע"ב ומצ"ס רבינו ג"א"ס
ס' מל"ד):

לעני רש"י

מולוי"א (מיל"א). בריקת
(מהלכות עניים).

רבינו חננאל

בבלי בבא. כלומר בטלת
שיש בה חוטי כסף, או
בטלת שיש בה חוטי דב.
אם בדרך הליכה ניטלה,
פ"י אם פגוע בה בדרך
הליכה, ואילו לא פגועה
בדרך לא היו מחפשים
אחריה, אומ' לו סמך
ניטלה, אבל אם היו
מחפשים אחריה ומצאוה
ואכסוה, מחמת המשכיר
הוא, שאפי' אם הית
בביתו משם היו נוטלים
אותה. לפיכך חייב
המשכיר להעמיד החמור
לשוכר.

